

THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC IN PERIOADA 1 – 15 DECEMBRIE

Joi 3 Decembrie:

Acatistul Sfantului Gheorghe de la Cernica 6.00 PM

Vineri 4 Decembrie :

Acatistul Sfantului Nicolae 6.00 PM

Sambata 5 Decembrie :

Sfanta Liturghie si Parastas9.00 AM

IUBITI FRATI INTRU HRISTOS DOMNUL,

*Cu aleasa bucurie va invitam
sa participati la sarbatorirea
Hramului bisericii noastre*

in zilele de 5-6 Decembrie 2020.

La aceasta sarbatoare il vom avea in

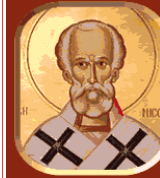
*mijlocul nostru pe Parintele Daniel Ene, Secretar Eparhial si
Protopop de New York, Noua Anglie si Estul SUA*

Sambata 5 Decembrie: Vecernie si Litie 6.00 PM

Duminica 6 Decembrie: Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

*Acolo unde sunt doi sau trei adnati in numele Meu, acolo sunt
si Eu in mijlocul lor (Matei 18, 20)*

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

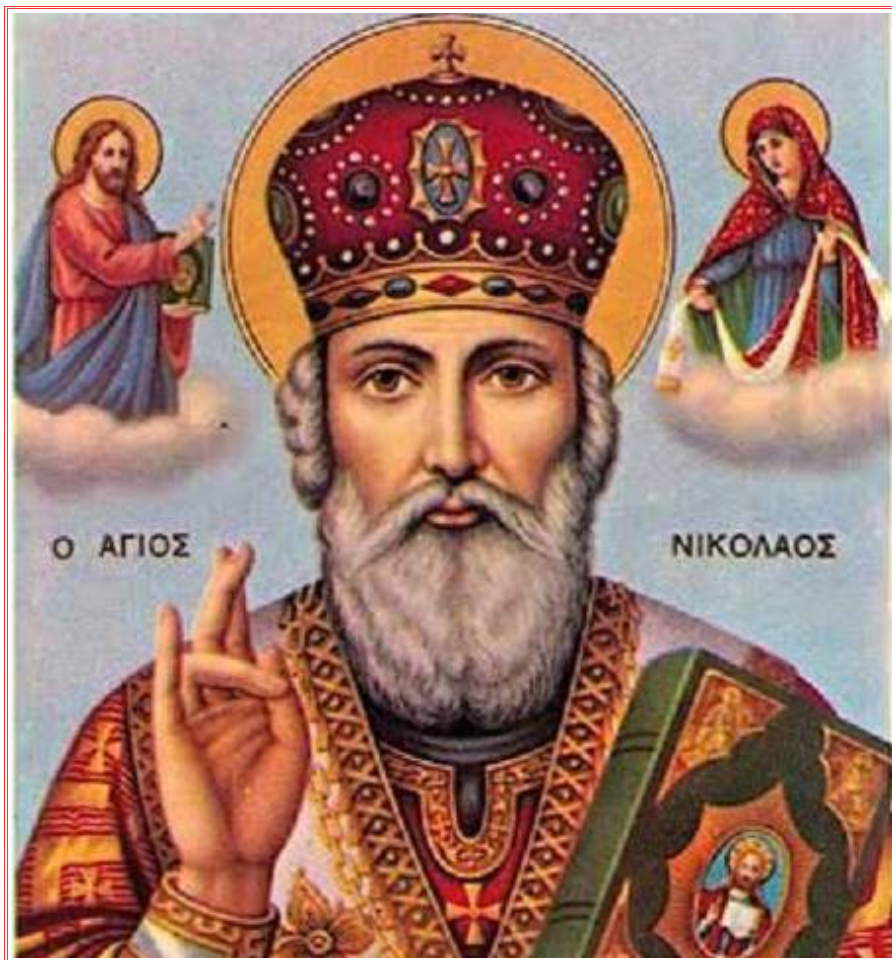
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

SFANTUL IERARH NICOLAE, ARHIEPISCOPUL MIREI LICHIEI

Căutat-au spre rugăciunea celor smeriți și nu au defăimat cererea lor” (Psalmul 101, 18). Iată cuvintele Dumnezeiescului Psalmist, care s-au împlinit minunat în viața Sfântului Ierarh Nicolae, făcătorul de minuni, a cărui pomenire o săvârșim astăzi, iubitorilor întru Hristos fiii mei.

Domnul ascultă întotdeauna mijlocirea lui în rugăciune pentru noi și niciodată nu o nesocotește, nici nu o dă la o parte. Și cum ar putea fi altfel, când Însuși Domnul i-a dăruit, ca unui ales

deosebit al Său, această cutezanță în rugăciune? În virtutea acestei cutezanțe, Sfânta noastră Biserică, mai mult decât pe alți sfinți, îl numește „plăcut și făcător de minuni”. Prin aceste numiri, Sfânta Biserică mărturisește că Sfântul Nicolae are un har extraordinar prin cutezanța rugăciunilor sale către Dumnezeu, ceea ce Biserica exprimă, de altfel numindu-l primul nostru apărător, după Preacurata Fecioară Maria.

Știm și noi, iubii mei, cât de repede și neabătut își manifestă făcătorul de minuni Sfânt Nicolae acest har al său, ca răspuns la rugăciunile credincioșilor adresate lui. De o mie și jumătate de ani, acest har al Sfântului Ierarh Nicolae se descoperă fie ca osândire pentru fărădelegi, fie ca milostivire pentru vindecarea noastră de diferite boli, sau pentru izbăvirea de orice nenorociri și năpaste. (...)

Sunt incomparabil mult mai multe manifestările darului vindecător al Sfântului Ierarh Nicolae. Este imposibil să enumeri aceste cazuri. Ele sunt tot atât de numeroase, precum stelele cerului și nisipul mării. Și de fapt, cine dintre noi nu a simțit în viață sa ajutorul rugăciunilor Sfântului Ierarh Nicolae? Cine dintre noi a rămas neascultat de el, când îl chemam în rugăciunile noastre, fiind bolnavi, sau supuși unor necazuri, sau nenorociri ale vieții? Să i ne rugăm în continuare, cu nădejde nestrămutată și el niciodată nu ne va lăsa fără de mângâiere în necazurile noastre.

Dar iată ce va trebui să ținem minte, mai ales când ne rugăm Sfântului Ierarh Nicolae. Marele har cu darurile lui minunate el l-a câștigat prin smerenia sa. „Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate”, se spune în troparul acestui plăcut al lui Dumnezeu. Iar făcătorul de minuni Sfânt Nicolae a avut cea mai mare și înaltă smerenie.

Sfinții Părinți ai Bisericii mărturisesc că nu este mare merit să ai o smerenie de început, adică să recunoști păcatele tale. Ar însemna să-ți pierzi cu totul rușinea, ca să nu ai conștiința păcatelor tale. Ele sunt prea evidente. Dar va fi mare meritul în ochii lui Dumnezeu, dacă toate faptele bune nu ni le vom atribui nouă, ci lui Dumnezeu, Harului Lui Dumnezeiesc, dar în același timp, ne vom strădui să o facem în taină. Aceasta este cea mai înaltă și desăvârșită formă de smerenie, deoarece este însoțită de

desăvârșita iubire pentru Dumnezeu: noi nu dorim ca slava faptelor noastre bune să ne fie atribuite nouă, ci dorim în acest caz un singur lucru: să trecem neobservați și ca toată slava faptelor noastre să nu fie nici într-un caz raportate la ființa noastră, ci atribuite Unuia Singur, Dumnezeului nostru. În acest fel vom îndeplini în fapt cuvintele Sfintei Scripturi: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău dă slavă” (Psalmi 113, 9).

Prin această smerenie tainică vom plăcea tot mai mult lui Dumnezeu, tot mai mult vom arăta iubirea noastră pentru El. Iată de ce Domnul atât de mult a vorbit despre facerea tainică de bine, în a Sa Predică de pe Munte: „Luați aminte - a spus El - ca faptele dreptății voastre să nu le faceți înaintea oamenilor ca să fiți văzuți de ei; altfel nu veți avea plată de la Tatăl vostru Cel din ceruri. Deci, când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii în sinagogi și pe ulițe, ca să fie slăviți de oameni; adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor. Tu însă, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, ca milostenia ta să fie într-ascuns și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. Iar când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii cărora le place, prin sinagogi și prin colțurile ulițelor, stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor; adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor. Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” (Matei 6, 1-6).

De aici înțelegem de ce Preacuviosul Paisie cel Mare, la întrebarea: „Care este cea mai înaltă virtute?”, a spus: „Acea care se săvârșește în taină”. Această virtute tainică, în întreaga ei plinătate, a fost proprie făcătorului de minuni Sfânt Nicolae. Din viața și acatistul lui se vede că el a salvat de la căderea în păcat trei fete, aruncându-le noaptea, în taină, câte un săculeț cu aur în casă. Așadar, amintindu-ne de smerenia desăvârșită a Sfântului Ierarh Nicolae, însoțită de virtutea tainică, sau, ceea ce este același lucru, adevărata iubire pentru Dumnezeu, ce trebuie să o învățăm?

Sfântul Apostol Pavel, în Epistola către Evrei, spune: „Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri... și urmați-le credința (Evrei 13, 7). De aceea, săvârșind pomenirea mai marelui nostru învățător, Sfântul Ierarh Nicolae și aducându-ne aminte de

minunata lui smerenie, să avem și noi această smerenie, iubii mei, nu numai pentru faptul că aceasta este una dintre cele mai mari virtuți, dar și pentru că această smerenie distruge slava deșartă, această patimă groaznică care pierde chiar și pe cei desăvârșiți. Cât de desăvârșit era Lucifer, primul înger înainte de căderea lui! După cum arată Sfinții Părinți, de la lumina Harului Lui se lumina întreg universul. Dar el nu s-a mulțumit cu slava pe care a primit-o de la Dumnezeu, ci a dorit să fie asemenea cu Dumnezeu, de aceea a și pierit pe veci. Pe protopărinții noștri, de asemenea, i-a pierdut slava deșartă, care a trezit în ei dorința de a fi asemenea cu Dumnezeu în cunoaștere. Chiar și pe Mântuitorul, când a postit patruzeci de zile în pustie, diavolul a încercat să-L ispitească prin slava deșartă, dar această încercare nu a fost încununată de succes.

Noi știm ce mari daruri harice și revelații a avut Sfântul Apostol Pavel. Dar diavolul ar fi putut să-i răpească toate aceste daruri, prin mijlocirea aceleiași slave deșarte. Aceasta nu s-a întâmplat, deoarece Domnul i-a trimis marelui Său Apostol un mijloc de poticnire sub forma unui ghimpe în trup: „Și pentru ca să nu mă trufesc cu măreția descoperirilor - spune Apostolul în a doua Epistolă către Corinteni - datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un înger al satanei, să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc. Pentru aceasta de trei ori am rugat pe Domnul ca să-l îndepărteze de la mine; și mi-a zis: îți este de ajuns darul Meu, căci Puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune” (II Corinteni 12, 7-9).

Sfântul Simeon Stâlpnicul a avut odată o vedenie: i s-a arătat un car de foc cu îngeri, care i-au spus că a plăcut atât de mult lui Dumnezeu, încât Domnul le-a poruncit lor să-l ia de viu în ceruri, asemenea proorocului Ilie. Iar Sfântul Simeon, dând crezare vedeniei, a ridicat un picior, pentru a se urca în car, dar cum s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, totul a dispărut deodată, cu mare zgomot. Iar sfântul Simeon, drept pedeapsă că s-a lăsat ispitit de gândul slavei deșarte, a stat un an întreg pe un stâlp, într-un singur picior.

Nu a scăpat de ispita slavei deșarte nici Preacuviosul Serafim de Sarov. Lui i s-au propus să fie arhimandrit și egumen al unei mănăstiri din Rusia (...). Refuzând, slava deșartă a început să-i tulbure mintea și inima. Atunci Preacuviosul Serafim s-a așezat pe o

piatră și o mie de zile s-a rugat cu mâinile ridicate la cer, cu rugăciune vameșului: „Dumnezeule, Milostiv fii mie, păcătosului. În acest fel, slava deșartă l-a părăsit pentru totdeauna.

Tot așa suferea de slavă deșartă și Sfântul Ierarh Tihon de Zadonsk. Trăind retras în liniște, la mănăstirea din Zadonsk, suporta multe necazuri din partea unor frați nesimțitori, care îi aduceau jigniri grele, îl numeau ipocrit, fariseu și chiar aruncau în el cu lemne și pietre. Unul din arhierii eparhiali, prieten al Sfântului Tihon, i-a cerut acestuia să fie desemnat în funcția de episcop eparhial. Sfântul Tihon a șovăit în luarea unei decizii: să rămână retras la mănăstire, sau să fie de acord cu propunerea prietenului său. Slava deșartă îl ataca din ce în ce mai mult. Stând odată lângă chilia lui, Sfântul sa lăsat cucerit de gândul slavei deșarte. Deodată se apropie în fugă de el un nebun pentru Hristos din mănăstirea Zadonsk, monahul Aaron, care, lovindu-i obrazul Sfântului, i-a zis: „Nu te mări în deșert”. Sfântul Tihon a fost adânc mișcat de perspicacitatea monahului, care i-a ghicit gândurile ascunse și din acel moment a început să-i plătească o pensie: trei copeici pe zi. Influențat, însă, de cererile insistente ale prietenului său arhieru, Sfântul Tihon a înaintat o cerere Sfântului Sinod, pentru acordarea postului de arhieru eparhial. Dar în chilia lui a intrat același nebun întru Hristos și i-a zis: „Maica Domnului nu ți-a poruncit să pleci de aici nicăieri”. Sfântul Ierarh Tihon a rupt de îndată cererea lui și din acel moment gândurile de slavă deșartă l-au părăsit.

Au fost foarte multe exemple care mărturisesc cum slava deșartă a pierdut mari nevoitori, oameni precuvioși. Este cunoscut faptul că fericitul Teofil, care ocupa funcția de econom al bisericii din Adansk, din smerenie, a renunțat la hirotonia întru arhieru. Iar apoi, ca urmare a mărturiilor cleveților lui, a fost înlăturat chiar și din funcția de econom. Slava deșartă, cu o putere extraordinară, l-a cuprins și el a ajuns să comunice cu diavolul, s-a lepădat de Hristos, a încetat să se împărtășească, pentru ca apoi să primească din nou funcția pierdută de econom, dar deja cu ajutorul diavolului. A fost nevoie de mijlocirea osârdnică a Maicii Domnului pentru scăparea din veșnica pierzanie a fericitului Teofil.

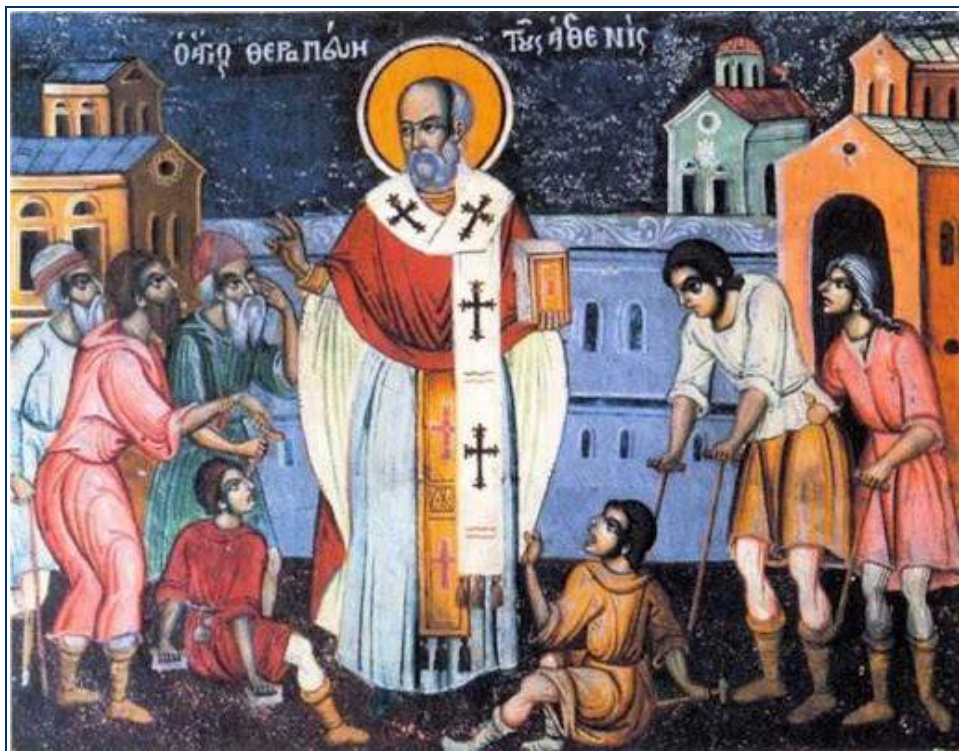
Dar multe, foarte multe au fost cazurile când nevoitori mari au pierit definitiv din cauza slavei deșarte, iar despre acest lucru vorbesc, printre alte cărți și Patericul Atonit și lucrările Preacuviosului Ioan Casian.

De aceea, să ne fie teamă, iubiții mei, de slava deșartă ca de focul veșnic și nestins al gheenei, amintindu-ne de cuvintele Apostolului Petru: „Și dacă dreptul abia se mântuiește, ce va fi cu cel necredincios și păcătos?” (I Petru 4, 18). Dar, în același timp, să năzuim din toată inima spre dobândirea smereniei desăvârșit, cu tainica ei facerea de bine, cu adevărata iubire pentru Dumnezeu. Să-l rugăm pe Sfântul Ierarh Nicolae să ni se dăruiască această smerenie, prin care el s-a sfințit, ca un bun trebuincios și mântuitor. Dacă vom avea această pornire a inimii, atunci Sfântul Nicolae ne va iubi pe noi. El va revărsa asupra noastră toată dragostea lui, tot harul lui. El ne va asculta și ne va îndeplini toate rugăciunile, ne va izbăvi de toate necazurile și durerile noastre și ne va uni pe veci cu Hristos, întru bucuria veșnică și nesfârșită, în Împărăția Lui cerească și fericită. Amin.

Sfântul Serafim Sobolev

Sfantul Nicolae - Pastorul iubirii

„Fericiti cei milostivi, că aceia se vor milui” (Matei 5, 7)

Ce mare răsplată făgăduiește Domnul Iisus Hristos celor milostivi! In toată frumusețea și puterea ei, această virtute a dragostei și a milostivirii este întruchipată în cel pe care astăzi îl proslăvim cu inimile noastre evlavioase și credincioase - în persoana hrănitorului de orfani, a mângâietorului celor necăjiți, a mijlocitorului și rugătorului pentru toți cei care caută ajutorul lui Dumnezeu și milostivirile Lui, Ierarhul și Făcătorul de Minuni Nicolae. Intru slava iubirii sale el strălucește pe bolta Bisericii, iar strălucirea acestei slave acoperă întreg pământul.

Virtutea milostivirii este cea mai înaltă dintre toate virtuțile. Cine plinește porunca lui Hristos - porunca dragostei și milostivirii - acela plinește toată Legea creștină. Aceasta nu este cugetarea noastră, omenească. Aceasta este însăși învățătura Domnului

Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel ne învață: „De aş grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcu-tu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. Și de aş împărți toată avuția mea și de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește” (1 Corinteni 13,1, 3). Și ce roade minunate aduce această sfântă și mare virtute, dată nouă de către Domnul și Mântuitorul nostru! în curgerea întregii noastre vieți pământești ne adresăm Domnului cu cereri și rugămînți de a ne fi iertate păcatele noastre.

Noi le regretăm și dorim să le răscumpărăm. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că păcatele pot fi răscumpărate prin milostenie, prin virtutea milostivirii, prin roadele iubirii (vezi Daniil 4, 24). Ce mare mângâiere este pentru inima noastră păcătoasă! Pentru noi ar fi o mare fericire dacă milostivirea lui Dumnezeu ar pogorî peste întreaga noastră viață, peste toate fapăturile noastre. Astfel, am săvârși faptele iubirii și ale milostivirii! Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va și secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie cu dărnicie va și secera” (2 Corinteni 9, 6). Semănând în jur semințele iubirii și ale milostivirii, noi parcă îl silim pe Domnul să facă milostivire cu noi. Ceea ce noi dăm celui sărman, flămând, celui nevoiaș, ceea ce facem celui suferind, celui ce plânge, mângâindu-l, atrage asupra noastră binecuvântarea Domnului Dumnezeu. Scris este în Dumnezeiasca Scriptură: „Cel ce are milă de sărman împrumută Domnului” (Pilde 19,17). Iar Dumnezeu va răsplăti mereu prin mărini-moasa-I răsplătire Părintească.

Cine dintre noi nu vrea ca, în ziua necazului, a bolii, a încercării, Domnul să fie milostiv cu noi, să caute la suferințele și tânguiriile noastre cu a Sa cercetare Părintească, plină de iubire? Către aceasta ne duce calea milostivirii. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Fericit cel care caută la sărac și la sărman; în ziua cea rea îl va izbăvi pe el Domnul. Domnul îl va păzi pe el și îl va păstra în viață. Domnul îl va întări pe el pe patul suferinței” (Psalm 40,1-3).

Iată care sunt roadele acestei virtuți, ale acestei sfinte porunci - privitoare la dragoste și milostivire -din Legea noastră creștină, lăsată nouă de către Domnul și Mântuitorul nostru, spre plinire fără abatere întru această viață pământească. Domnul Dumnezeul nostru, în Care noi credem, în Sfânta Scriptură este numit Tatăl celor orfani și sărmani. Și oare prin ce altceva putem câștiga bunăvoința Tatălui nostru Cel Ceresc, afară de milostivirea noastră către cel sărac, către cel sărman, către cel ce plânge, către cel care se tânguește, către toți cei ce au nevoie de compătimirea noastră, de mângâierea noastră, de ajutorul nostru.

Iar cel care îl necăjește pe cel sărman, pe cel sărac, pe cel care strigă după ajutorare, acela își întoarce inima sa de la amarul fratelui său, acela îl jignește în persoana fratelui său mai mic pe însuși Domnul Dumnezeu. Și, oare, ce fel de cerere ar face Domnului Dumnezeului său omul cel fără de îndurare? Ce milostivire așteaptă acela care el însuși nu face milostenie și nu se arată a fi iubitor și cu milostivire către fratele său?

De s-ar așeza la rugăciune și ar cere milostivire de la Domnul, alături ar veni cel de la care s-a întors. Și cel care a fost trecut cu vederea va spune Domnului: „Nu face milostivire cu acesta, căci nici el nu a făcut milă cu mine”. Iar dacă omul cel neîndurat, omul a cărui inimă nu are compătimire, ar cere ajutor în vremea necazului și a încercărilor sale, Domnul i-ar putea răspunde cu dumnezeieștile Sale cuvinte: „Judecata este fără milă pentru cel care n-a făcut milă” (Iacov 2,13).

Dacă Domnul îngăduie ca pe pământ să fie sărmani, amărâți, necăjiți, flămânzi și întristați, nu este doar pentru a încerca răbdarea și dragostea lor, ci și pentru ca să îndrepte inima noastră către faptele iubirii și ale milostivirii. Pentru aceasta bate la ușa casei tale cel sărac - ca prin milostivire să răscumperi păcatele tale (Daniil 4,24). Și pentru aceasta îi întâlnești în calea ta pe cei care sunt necăjiți și amărâți, suferinzi, pe cei care caută ca tu să arăți dragoste frățescă și milostivire, pentru ca tu să plinești această dumnezeiască poruncă a Domnului nostru Iisus Hristos.

Iar noi, iubii mei, trebuie ca nu numai să nu trecem cu vederea nici un prilej de a ajuta pe cel ce așteaptă de la noi ajutor duhovnicesc sau material, ci să și căutăm astfel de împrejurări, pentru ca inima noastră să se îmbogățească în bune fapte, ca viața noastră să fie luminată de acestea, după cuvântul lui Hristos: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din Ceruri” (Matei 5,16).

Prin fapte mici dobândim lucruri mărețe. Prin cele vremelnice dobândim cele veșnice. Prin cele stricăcioase le aflăm pe cele nestrăcioase. Pentru faptele iubirii și milostivirii Domnul făgăduiește celor milostivi cea mai mare răsplătă pe care o poate dobândi sufletul creștinesc - milostivirea lui Dumnezeu. Căci El pururea este credincios dumnezeiescului Său cuvânt.

În persoana marelui Ierarh și Făcător de Minuni Nicolae - al cărui sfânt nume îl chemăm dimpreună întreaga Biserică Ortodoxă, cu simțământ de evlavie deosebită, în ziua prăznuirii sale - avem o

pildă vie, un chip de iubire și milostivire plin de mireasmă duhovnicească cerească preabine înmiresmată!

Toată viața lui pământească a fost urzită din faptele iubirii. Și toată viața de după moarte, pe care o petrece în împărăția slavei celei veșnice, este închinată nevoinței slujirii oamenilor, căci nu e suflet care să se fi tânguit înaintea lui și să nu fi aflat răspuns în inima plină de iubire a Sfântului Nicolae. Despre nenumăratele dovezi ale acestui fapt știe fiecare creștin ortodox.

Fie ca prin ale sale sfinte milostiviri, din sfânta sa pildă să se inspire fiecare dintre noi cei care am pășit pe calea către mântuirea cea veșnică! Fie ca viața fiecăruia dintre noi să se îmbogățească în fiecare zi cu acele bune fapte care atrag privirea Tatălui Ceresc, care alcătuiesc podoaba vieții omenești! Aceste fapte bune ne vor aduce și nouă, păcătoșilor, fericire neprețuită, bucurie neasemănată, nu pământească, degrab trecătoare, ci veșnică - să fim miluiți de către Domnul și împreună cu El să ne îndulcim în vecii nesfârșiți de bucuria împreună sălășluirii celei veșnice.

Pentru rugăciunile Sfântului Nicolae, să ne învrednicească Domnul pe noi toți de această bucurie!

Mitropolitul Nicolae Iarușevici

Ganduri ale Sfântului Nicolae Velimirovici

Incet, dar sigur

Natura este atât de domoală, încât pare că nu lucrează nimic, dar de fapt este atât de neobosită în lucrare, de parcă în seara aceasta se pregătește să moară. Leneșul a cărui lene este izbitoare seamănă cumva cu natura, însă de fapt este cu totul deosebit de ea. Iar grăbitul a cărui grabă este izbitoare seamănă cumva cu natura, însă de fapt este deosebit de ea. „Grăbește-te încet!” au spus cei din vechime, și prin aceasta, negreșit, doreau să-i învețe pe oameni obiceiul grabei încete. Graba naturii este ascunsă, iar încetineala ei este vădită. Nu se vede cum crește iarba - până și copiii neînvățați se mânia din pricina neputinței naturii dar natura lucrează zi și noapte ca iarba să crească tot mai mare. Oamenii nu trebuie să bage de seamă zi de zi că tu crești sufletește; nu te îngriji de aceasta; dar trebuie tu să simți, lăuntric, că crești tot mai mare. Măsura lui Dumnezeu este mai subțire și mai dreaptă decât măsura

omenească. Când oamenii măsoară cu bâta, Dumnezeu măsoară cu firul de mătase.

Infăptuiește și uită

Nu însemna faptele tale cele bune, pentru că, dacă le însemnezi, repede vor păli; iar dacă le uiți, vor fi înscrise în veșnicie. Nu însemna faptele rele ale vecinului tău, pentru că dacă le însemnezi, jumătate din povara faptelor lui rele va cădea asupra ta. Iar dacă le dai uitării, și Dumnezeu va da uitării faptele tale cele rele.

Spovedania

Spovedania este cerută de Biserică pentru ca omul să-și descopere umbra ascunsă. Spovedania este cerută de Biserică pentru ca omul să-și descopere rănilor sufletului, pe care le ascunde printr-o sănătate aparentă. Spovedania este cerută de Biserică pentru ca omul să-și descopere slăbiciunea, pe care și-o ascunde sub masca puterii. Spovedania este cerută de Biserică pentru ca omul să-și verse puroiul otrăvitor al sufletului, pe care-l oblojește cu străine miresme. Spovedania este cerută de Biserică pentru ca omul care joacă rolul unui chipeș viteaz să se descopere drept ghebos, precum se și arată lui însuși a fi. Nimeni nu se duce la doctor ca să se laude cu sănătatea, ci ca să descopere unde-i locul putred al sănătății sale. La fel, nimeni nu merge la duhovnic ca să se laude cu dreptatea sa, ci ca să descopere un cusur primejdios al dreptății sale. Când omul trece pragul doctorului, el lasă toată mândria înaintea ușii, pentru ca s'o ia din nou la întoarcerea printre oameni. Când omul merge la spovedanie, trebuie să-și lase toată mândria înaintea ușilor bisericii. Fericit va fi de și-o va uita acolo la întoarcerea printre oameni. Să dea Domnul ca la ieșirea din biserică să schimbe bastonul, și în locul mândriei să ia smerenia ca sprijinitor în viață.

Slugi netrebnice

Dă cât mai repede uitării toate bunele străduințe și merite ale tale. Este rușine ca albina și furnica să te întreacă în această privință. Socotește, ca și albina și furnica, fiecare nouă străduință drept cea dintâi străduință și fiecare nou merit drept cel dintâi merit. Arătarea străduințelor și povestirea meritelor tale aduc roadă rea: reaua-voință, vrăjmășia și cearta între oameni; iar, în cele din

urmă, sentimentul de neînălăturat al lipsei de răsplată, urmat de deznădejde. Ai văzut vreodată o furnică ori o albină deznădăjduită? Intr'adevăr, e de rușine pentru om că furnica și albina împlinesc mai bine decât el slăvită poruncă al lui Hristos: „Așa și voi, când veți face toate cele ce s'au poruncit vouă, ziceți că: Robi netrebnici sântem, căci ce eram datori a face am făcut.” /Luca 17:10/

Belșugul naturii

Belșugul naturii închide nemilos gura oricui. Nu este nici o teorie ori filosofie omenească care să nu afle destule temeieri în acest belșug. Dacă ți se pare că întreaga natură este însăși rațiunea, natura îmbelșugată îți dă de îndată mii de dovezi! Dacă ți se pare că natura este numai instinct și voință, natura îmbelșugată te înarmează cu mii de dovezi! Dacă ți se pare că întreaga natură este numai o emoție, iată, adună câte dovezi vrei din acest belșug! Dacă ți se pare că întreaga natură este un joc genial dintre eu și non- eu, între lumină și întuneric, între ființă și neființă sau între maya și atman, cere dovezi de la îmbelșugata doamnă, și ea-ți va umple poala cu ele! Dacă, în sfârșit, ți se pare că întreaga natură este o luptă sălbatică pentru existență, pentru o existență irațională și lipsită de înțeles, și pentru aceasta-ți vei umple traista cu dovezi! Dar când oricare dintre aceste teorii sau filosofii îți satură înțelegerea până ce ajunge să se fâlească cu adevărul „afiat,” liniștește-ți mintea, inima și sufletul, și ține-le vreme îndelungată în tăcere. Și vei simți, dintr'odată, cum izbucnește un strigăt de împotrivire, ca un vulcan, dintr'unul din cele trei adâncuri ale tale sau din toate trei laolaltă. Celor trei adâncuri, înțelegerea le este numai sluga și sol. Ușor este a sătura o slugă, dar greu este să sature un stăpân. De aceea, fii cu băgare de seamă să nu te înșele belșugul naturii. Și te va înșela mereu, câtă vreme nu vei simți că tu ești mai bogat decât ea și că-n tine se ascunde o bogăție care întrece belșugul naturii. Păzește-te, dar, ca îmbelșugata Circe să nu te cucerească cu muzica ei și să nu te preschimbe într'un dobitoc. Leacul împotriva muzicii sale îl porți în sufletul tău. Dacă știi asta, vrăjitoarea îmbelșugată se va ghemui și va sta la picioarele tale.

Pedeapsă

Cine greșeste împotriva lumii fizice este pedepsit material. Cine greșeste împotriva lumii morale este pedepsit și

moral. Cine greșește împotriva lumii duhovnicești este pedepsit material, moral și duhovnicește. Astfel, celui ce aruncă praful împotriva vântului, praful i se va întoarce în ochi.

Cel ce jură strâmb, va pătimi cu închisoarea și va fi disprețuit de fiii săi. Iar cel ce își bate joc de Dumnezeu și de sfinții Săi îngeri, va fi biciuit cu cele mai ascuțite bice, materiale și morale, și-și va încheia viața ori în vreo fărădelege, ori în întunecarea minții. Singurele lucruri care-1 poate izbăvi pe om de la pedepsele de neînălțurat pentru greșale sânt pocăința și prihănirea de sine.

Omul și natura

Până ce omul nu și-a arătat ghearele, natura n'a știut că are și ea gheare. Când omul s'a oprit la marginea Raiului și și-a arătat ghearele spre Dumnezeu, îndată natura întreagă și-a scos și ea ghearele și a început să-l zgârie pe om. Când cineva ridică mâna asupra împăratului, este biciuit de slugi le cele multe ale acestuia și aruncat în întunericul cel mai din afară.

Murdăria sufletului

Murdăria sufletului nu se poate spăla în nici un chip, până sufletul nu se înnoiește. Pardoseala murdară se spală, fără a fi nevoie să o înlocuiești întotdeauna cu alta nouă ca să fie curată. Dar aerul necurat din cameră de nimic nu poate fi spălat, de nimic curățit; trebuie scos din cameră și înlocuit cu aer proaspăt. Tot așa este și cu sufletul. Sufletul întinat trebuie să se înnoiască, să renască, ca să ajungă curat. Când camera are fereastră, este ușor să dai aerul necurat afară și să aduci în loc aer proaspăt. Însă cum se va îmbroșta aerul în camerele lipsite de ferestre și de uși? Sufletul care are fereastra îndreptată spre Dumnezeu, ușor se va îmbroșta, curăți, înnoi, renaște. Însă cum se va curăți sufletul întinat al celui ce nu are nici o deschizătură îndreptată spre Dumnezeu, izvorul îmbroștării și al întineririi sufletului?

Luptătorul de pe cale

Acela ce atacă cel mai mult cucerește cel mai puțin. Acela ce se împotrivesc cel mai puțin este cel mai puțin atacat. Acela ce este aprig și însetat de slavă și bogăție cel mai mult atacă lumea aceasta, pentru care și cucerește doar valorile cele mai mici ale ei, pierzându-și propria valoare. Omul smerit se împotrivesc cel mai puțin, pentru care este și cel mai puțin atacat.

Natura nu iubește vrajbele între oameni și ii pedepsește cu molime și foamete. Luptătorul de pe cale are ca vrăjmași nu numai oamenii, ci și natura. Și dacă săgeata venită din tufiș nu-l nimerește, o va face fulgerul din cer.

Prietenul cel mai supărător

Prietenia dintre un om duhovnicesc și un om trupesc este doar un pic mai plăcută și mai trainică decât prietenia dintre-o oaie și-un lup. Dacă ești un om duhovnicesc, nimeni nu-ți poate fi prieten mai supărător decât omul căruia îi place cel mai mult să vorbească despre câștigarea bogăției și despre desfătările trupești. Dacă ești un om bogat și-ți place cel mai mult să vorbești despre bogăție și despre desfătări trupești, nimeni nu-ți poate fi prieten mai supărător decât omul duhovnicesc, care vorbește despre Dumnezeu și despre suflet. Omul duhovnicesc niciodată, nici în timpul vieții și nici pe patul de moarte, nu va dori prieten sa omului trupesc și nici nu se va căi vreodată că n a urmat sfaturile acestuia. Iar omul trupesc va dori, dacă nu mai devreme, negreșit pe patul de moarte, prietenia omului duhovnicesc; pe patul morții, fără îndoială, se va pocăi că n'a urmat sfaturile acestuia.

Bogatul și bogăția

Bogăția multă, în sine, nu este nici rea, nici bună. Știința multă, în sine, nu este nici rea, nici bună. Însă, în mâinile unui om rău, bogăția ajunge un rău, iar în mâinile unui om bun bogăția ajunge un bun. Tot așa, în capul unui om stricat, știința ajunge otravă, iar în capul unui om bun, știința ajunge doctorie.

Prietenie și vrăjmășie

Omul nu poate urî niciodată un vrăjmaș neștiutor la fel cât un vrăjmaș imoral. Vrăjmașul din neștiință nu este niciodată atât de respingător ca vrăjmașul din răutate. Ne facem vrăjmași unui om atunci când îi cunoaștem însușirile rele, dar nu-i cunoaștem însușirile bune. Ajungem prieteni unui om când luăm seamă la însușirile lui bune, dar le întrevădem pe cele rele. Tăria prieteniei ori a vrăjmășiei noastre față de oameni nu ține, așadar, de ceilalți, ci de noi înșine, de cunoașterea și de pătrunderea noastră.

Duhul împotrivirii

Oricine se împotrivește legii lui Dumnezeu va începe în curând să se împotrivească și legii naturale și sociale. Oricine se împotrivește vocii lui Dumnezeu va începe în curând să se împotrivească vocii oricui. Oricine se împotrivește autorității lui Dumnezeu va începe în curând să se împotrivească autorității oricui. Oricine se împotrivește dragostei lui Dumnezeu va începe în curând să se împotrivească și dragostei de mamă, de soție, de copii și de prieteni. Dragostea unui astfel de om se va preface în iubire de sine, iubirea de sine în deznădejde, iar deznădejdea este calea cea mai scurtă către sinucidere.

Sinucidere

Sinuciderea nu este scurtarea suferinței, ci prelungirea ei. Albina care fuge dintr'un stup în altul ajunge să fie disprețuită și într'unul, și în celălalt; disprețuită în stupul de unde a fugit și disprețuită în stupul unde a fugit. Sinuciderea este încercarea de a fugi din această împărăție a vieții. Însă pe un dezertor nici o împărăție nu-l primește cu brațele deschise. Uciderea este o lovitură piezișă dată vieții; sinuciderea este o lovitură fățișă dată vieții. Uciderea arată în parte un dispreț al vieții; sinuciderea arată disprețul cel mai de pe urmă și deplin al vieții. Uciderea este atac asupra omului ca om; sinuciderea este un atac asupra vieții ca viață. Uciderea, în sine, este un fel de sinucidere, deoarece viața ta și viața aproapelui tău este viață. Dar, prin ucidere, tu vrei să ucizi o parte a vieții care se poate apăra de tine; pe când, prin sinucidere, tu vrei să ucizi o parte a vieții care nu se poate apăra de tine. Iată, viața din aproapele tău se poate apăra de tine, însă viața din tine este cu desăvârșire lipsită de apărare înaintea ta. Iar uciderea celui ce nu se poate apăra atrage după sine pedepse și munci în toate împărățiile vieții.

Legătura e pământ

Cu cât își leagă mama mai mult copilul, cu atât mai târziu începe acesta să meargă. Cu cât alăptează mama mai mult copilul, cu atât mai târziu se învâță copilul cu mâncarea. Întocmai și omul pe care pământul îl strânge mai mult timp în îmbrățișarea sa, târziu se îndreaptă către cer.

Și cel pe care pământul îl hrănește mai multă vreme cu nectarurile sale dulcele, târziu se deprinde cu hrana duhovnicească.

Lumi nemateriale

Deschide sufletul tău pentru lumile nemateriale. Una dintre aceste lumi se îngrămădește lângă tine, cerându-ți ajutorul. O altă din aceste lumi îți dă ajutor. Nu o înlătura nici pe una, nici pe cealaltă. Nu o înlătura nici pe una, nici pe cealaltă, deoarece și tu vei fi, azi-măine, într'una din aceste lumi. Nu o respinge nici pe una, nici pe cealaltă, ca să te învrednicești a face parte din lumea mai bună.

Viață după moarte

Precum omul supraviețuiește părului tuns, unghiilor tăiate sau chiar mâinilor și picioarelor tăiate, tot așa va supraviețui și întregului său trup. Și precum norul alb se deosebește de apa înghețată, iar oțelul înroșit în foc de oțelul rece, tot așa și omul din lumea nemuritoare se deosebește de sine însuși în lumea muritoare.

Sfantul Nicolae Velimirovici

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteți vedea și prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

St Nicholas Romanian Church, NY

